Kelecsényi László

Napforduló

Hommage à Hemingway

– Várunk még?
– Sietsz valahová?
– Nem. Ráérek.
– Akkor nyugi.
– Ha érdemes.
– Mi érdemes?
– Várni.
– Meglátod.
– Remélem is, de addig…
– Mi van addig?
– Valami, amiről nem beszéltünk tegnap.
– Fontos?
–Nekem az.
– Nyomjad.
– Ne így!
– Hát hogyan?
– Kicsit kedvesebben.
– Jó, akkor mondjad.
– Elment a kedvem.
– Húzni akarsz?
– Dehogyis. Csak…
– Mit csak?
– Nem lehet így.
– Mit nem lehet?
– Elmondani.
– Mi kell hozzá?
– Semmi.
– Akkor?
– Majd,
– Mikor?
– Ha otthon leszünk.

– Este?
– Ha este, akkor este.
–Te tudod.
– Nem igaz.
– Mi nem igaz?
– Nem tudok semmit.
– Én nem tudhatom helyetted.
– Látod azt a felhőt?
– Melyiket?
– Amelyik olyan, mint egy teve.
–Teve?
– Igen, határozottan, mint egy teve.
– Inkább…
– Igazán olyan, mint egy teve.
– Nem hinném.
– Megvannak a púpjai.
– Azok nem púpok.
– Hát micsodák?
– Nem tudom mik, de nem púpok.
– Egy kis fantáziával azok.
– Most nem mindegy?
– Ez a baj.
– Micsoda?
– Hogy neked minden mindegy.
– Nem minden.
– Például, hogy szeretsz-e?
– Mindjárt ezzel jössz?
– A legfontosabbal.
– Ez nekem is fontos.
– Biztos vagy benne?
– Nem lennék melletted.
– Sokszor nem vagy mellettem.
– Nem lehetek mindig.
– Pedig jó lenne.
– Megunnál.
– Soha. A múltkor is…
– Mi volt múltkor?

– Hagyjuk, nem érdekes.
– De, de, nagyon is érdekes.
– Tudod te azt.
– Arra az esetre gondolsz, amikor…
– Látod. Tudod te.
– De nem történt semmi.
– Semmi?
– Igen. Azaz nem. Egészen összezavarsz.
– Megpróbálom elfelejteni.
– Szép tőled.
– Most gúnyolódsz?
–Jöhetne már.
–Attól minden más lesz?
–Nem. De elindulnánk végre.
– Tehát nem lesz más?
–Kicsavarod a szavaim értelmét.
– Akkor ne mondj semmit.
– Csöndben vagyok.
– De közben dobálod a kavicsokat.
– Az is baj?
– Olyankor dühös vagy.
– Milyenkor?
– Amikor így hajigálod a kövecskéket.
– Linda! Kezdesz az agyamra menni.
– Menjek el?
– Ugyan már. Mindig ezt csinálod, ha…
– Mikor, ha?
– Ezzel a technikával keltesz részvétet.
– Részvétet? Na menj a…
– Hová? Ha megmondod, megyek.
– Inkább nem mondok semmit.
– Figyelj! Az már a busz.
– Hol?
– Ott, a hegy lábánál.
– Nem látok semmit.
– Talán, ha levennéd a napszemüvegedet.
– Zavar?

– Téged zavar. Nem látsz rendesen.
– Látom, amit kell.
– Igazán.
– Hogy nem szeretsz már.
– Neee!
– Arra a kis libára is úgy néztél.
– A panzióban csak kutyák voltak. Két kiskutya.
– A felszolgálóról beszélek.
– Mi volt vele?
–Nézted.
–Néztem.
– Nem is igaz, bámultad.
– Nem volt rajta semmi néznivaló.
– Olyan rövid volt a szoknyája…
– És?
– Nézted a combjait.
– Az arcát maszk takarta.
– Ki akart kezdeni veled.
– Tehetek róla?
– Kis ártatlan.
– Az.
– Az a kis ház.
– Mi van vele?
– Ott jó volt, ugye?
– Persze.
– Nem vagy túl lelkes.
– Nem jön az a kurva busz.
– Jól éreztük magunkat.
– Jól, ha mindenáron ezt akarod hallani.
– Már besötétedett.
– December van. Mindjárt karácsony.
– Mit kapok ajándékba?
– Most mondjam meg? Lepetés.
– De régen mondtad ezt.
– Talán az jön.
– Én is adok neked valamit.
– Végre mehetünk.

– Nem vagy kíváncsi?
– Úgyis megtudom.
– Az biztos.
– Hozd a táskád!
– Örülni fogsz.
– Most felszállunk.
– Nem sejted, mi az?
– Mi az?
– Hárman leszünk.
– Hátul van egy páros ülés.
– Hallod? Hárman.
– Bocsánat, szabad?
– Imre!
– Ne maradj le!
– Imre! Hallod?